

ABRIL 1974

GERMANOR

TOT ES CAMI
TOT ES DREÇERA
SI ENS DEM LA MÀ

ESCOLES-COLONIES

BUTLLETI D'INFORMACIO BESALÚ
i COMARCA

EXEMPLAR nº 18

Una magnífica creació ens envolta
infinita en la seva forma,
infinita en la seva varietat,
infinita en la seva bellesa.

Quant més ens donguem compte de la seva vasta
complexitat, més viurem.

No permetem que els nostres sentits
s'enfosquixin

i les nostres ments es tanquin al miracle
continuat que ens envolta.

EDITORIAL

Deiem en l'últim número que fàcilment renunciem a la nostra llibertat si això representa adquirir el favor d'algún grup econòmic o polític. Renunciem al dret d'ésser lliures, alliberant-nos de la responsabilitat, i seguim fidelment les normes que la societat ens dicta, sense cap esperit crític.

Però, potser, teniem que haver començat intentant definir el que és la llibertat. Tasca no gens fàcil. Hi han moltes classes de llibertat però aquí ens interessa la més superior, la que correspon a l'home com a ésser dotat d'entoniment, raó i voluntat, i per tant com a capaç de decidir per sí mateix, de pensar abans de començar qualsevol treball o acció, sospesant els pròs i els contres, capaç de renunciar a lo que pugui representar un mal per a ell i una injustícia envers els demés.

L'home lliure és l'home capaç de:

dir sí a tota acció que signifiqui una lluita contra la injustícia, i no, a tota acció que pretent lluitar contra la injustícia caigui també en injustícia.

dir sí al dret que tothom té al treball, a la família, a la propietat, i dir no quan aquest treball exigeix la renúncia a la pròpia personalitat, ideologia i és mal pagat, i quan aquesta propietat signifiqui usurpar els drets de propietat dels altres.

dir sí al dret que tot home té a viure segons la seva consciència i les seves idees, siguin de l'ordre que siguin: religioses, polítiques, filosòfiques... i a poder-les expressar sense trabes, i dir no quan aquest dret significa fer callar, condemnar i desterrar les idees dels altres perquè no són iguals a les seves i per tant no afavoreixen els meus interessos.

dir sí al esforç, comprensió, renunciés... que exigeix el viure en una comunitat i dir no a tot egoïsme mesquí i interès propi.

dir sí a tota acció i esforç encaminats a conseguir la pau, una pau fonamentada en la justícia i l'amor, i dir no a tota guerra com a solució dels conflictes, i a tota pau si aquesta equival a un estat d'opressió i de injustícia.

dir no a tots els instints i passions quan aquestes són desmesurades i dir sí a la raó perquè dirigeixi la nostra vida com a persones.

Ésser lliure és ésser capaç de dir sí a l'home i a la vida amb tots els seus valors, i saber-los defensar fins al final.

COLONIES INFORMES

Des de fa molt de temps, sentim a dir, sentim quixes de molts pares en el sentit de que a Besalú no hi ha res dedicat a les diversions formatives de nois i noies: un lloc o una dedicació comú que els ajudi a omplir les hores del seu esbarjo. També, que falta una entitat o un grup de persones que vetllin per trobar i oferir a aquests nois i noies uns mitjans que els portin llum a les seves inquietuts, resposta a les seves preguntes o treball per el seu dinamisme, sempre inquiet.

Encara que n'h siguin bon justos aquestos quixes, nosaltres ens fem ressó de les mateixes i des d'aquest nostre comentari demanem a tots que ens parom un moment a pensar en la necessitat de trobar quelcom que ompli aquest buit de la nostra societat.

Pensem que aquestos nois i noies, que han deixat ja de ser nens i nenes, tenen uns problemes i unos inquietuts ben diferents als problemes i inquietuts que tenien anys enrera i molt diferents també als dels seus pares i als de la gent gran que els envolta.

Fa pocs dies, s'ha començat a fer quelcom particularment destinat a ells, però falta molt a fer i falten elements per poder treballar millor: responsables, llocs de reunió o trobada, persones que ajudin.....

Necessita Besalú ~~un~~ gent que aportí solucions a problemes com aquest, gent que acabi amb les quixes que doiem abans; però Besalú necessita també que aquells pares que es queixen, cooperin millor amb els moviments que hi ha ja al nostre poble, pocs és cert, però a la fi moviments que treballen en un sentit o altre amb nois o noies, i amb nois i noies.

Nosaltres, repetim, ens fem ressó d'aquelles quixes i d'aquesta necessitat.

J. Buch

COSES...

"VALE MAS HONRA; SIN BARCOS; QUE BARCOS, SIN HONRA"

Frase històrica, que encapsala aquesta crònica, per mostrar el total desacord amb el cronista de "Los Sitios" que fa la resenya del partit disputat a Llançà.

Amb molta honra, varem perdre l'imbatibilitat. I la perderem sense joc subterrani, sense cap mena de duresa. Un equip tècnic i jove, com diu ell, juga al futbol per disfrutar i fer disfrutar. No hi cap la duresa i .... les picardies dels més "veteranos".

- o - o - o - o - o - o - o -

Els juvenils van molt ben classificats!!! Valdria la pena que féssim acte de presència, per animar-los i fruir del seu joc alegre i entusiasta.

Recordem-ho: ELLS SON ELS JUGADORS

DEL DEMA

del

C. D. BEJALU

Un duo que està triomfant! Fauró -(Ferrós.

Avui que s'està parlant tant de la necessitat del psicòleg en tot deport, heus aquí que dos homes (el gras i el sec) han usat de la seva bondat, senzillesa i humanitat per agermanar els nostres jugadors. Hous aquí la psicologia que dona unió, fa la força i es cristalitza en triomfs. Ah! i dona alegria i il.lusió.

- o - o - o - o - o - o - o -

Una nova, passada de Ferrósca; per ser més concrets passada de temps, El nostre camp està il.luminat!!! Els entrenaments es poden fer amb tota la seva llargada i amplada.

El que tal volta s'ignora és l'home que ha fet possible aquesta realitat: en Joan Ferrós, (Joan Met).

La nostra Junta sabí el que vol, i com una tortuga va aconseguir els seus propòsits. Estar clar que necessita d'hommes aimants del poble i de tot el que fa relació a n'aquest nostre poble.

EL Campionat d'Espanya de fútbol infantil 1973-1974 s'ha acabat per a nosaltres. Malgrat l'esforç posat per tots els components de la plantilla no ens hem pogut classificar per a la ronda final. Un altre any esperem que la sort ens sia més propícia.

Bosalú fou escenari d'una semifinal d'aquest Campionat en la fase provincial, donant-se els resultats següents:

LA SALLE (Girona) ... 4	LA CANYA 1
SALT 2	OLOT 1

Amb aquestes ratlles i des de "GERMANOR" volem tributar un gran aplaudiment a tots el jugadors infantils i alevins que lluitaren sense dècaure i a tots els que ajudaren a l'esforç desenvolupat.

M O L T E S   G R A C I E S i a tots.

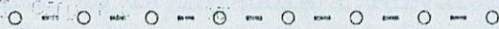
Fins a una altre.

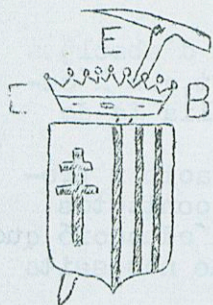
los horos repartidos entre la familia i l'escola és d'absoluta necessitat que la feina a fer tingui una continuïtat, que l'escola continui la influència de la família i la família la de l'escola.

Fem-nos a la idea d'aquesta necessària componentació i procurem que hi sigui de debó. Que hi hagin els deguts contactes perquè ningú pugui veure's disminuït en l'obra de l'educació que ha d'èsser necessàriament positiva i per a èsser-ho necessita de l'ajuda de tothom.

Moditem-ho bé i fem els possibles per a una veritable componentació i col.laboració entre l'escola i família, per a uns veritables contactes entre mestres i pares o entre pares i mestres, que ve a ser el mateix.

XERRADES D'EXCURSIONISME

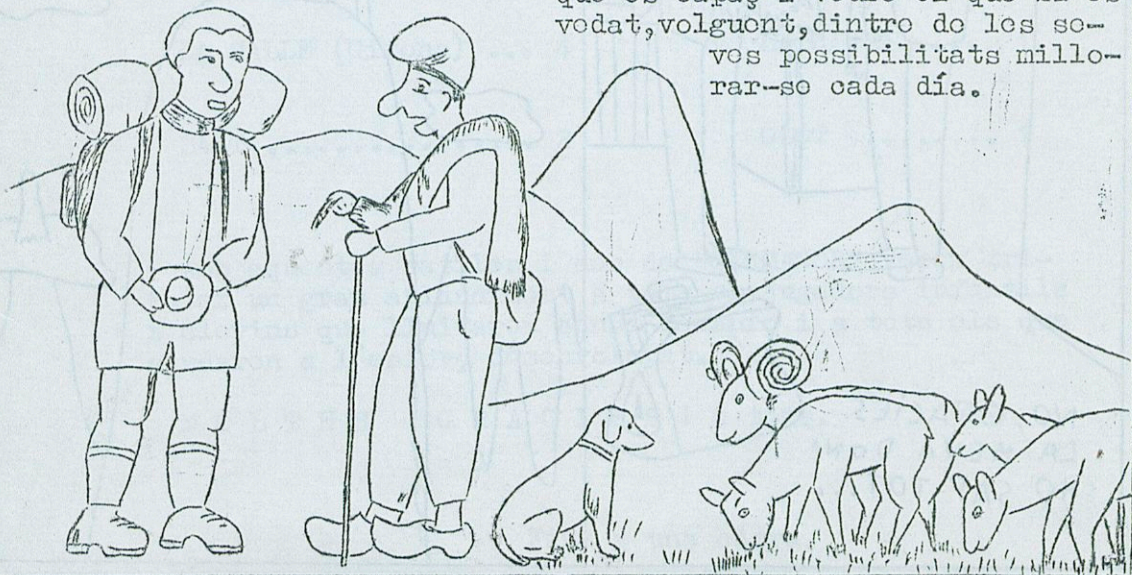
Avui, parlem dels valors principals que té l'excursionisme i què el fan ésser diferent. Es, de cara a la salut, un dels més bons esports, doncs, el lloc on s'ha de practicar, es la natura; lliure de contaminacions, amb una quietut i una bellesa, que fa que sigui completament al revés de l'omnitada vida que ens ha tocat viure.

Pot ésser que aquest canvi d'ambient, influeixi poderosament sobre tots els que practiquem l'excursionisme, fent que la franquesa, el companyerisme... es donin amb més freqüència que en altres esports.

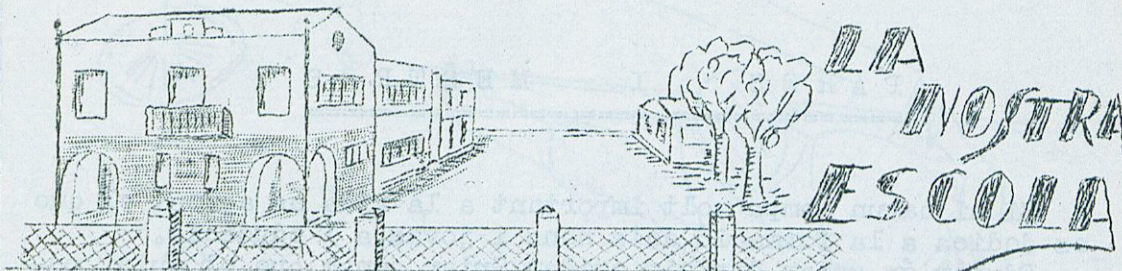
No volem ídols! Personatjes que amb la sova "saviosa" volen portar a la "romada de xais" cap el seu triomf personal; fent que una vegada dalt, l'adorin, escoltin i creguin.

A l'alpinisme, al conquerir un pic, no es fa distinció entre els que s'han en el campament base, cuidant l'ascensió, o els que han passat veritablement el peu sobre el cim.

Si voleu en un pla (diguem-ne més nostre) tant de mèrit té el que puja una montanya, amb tres hores, com el que la puja amb dues, tots dos han aconseguit el fi que es proposaren; el valor no es demostra font imprudències i cada persona ha de saber el que és capaç i veure el que li és vedat, volguent, dintre de les seves possibilitats millorar-se cada dia.

E D U C A C I O   P R E E S C O L A R

L'educació preescolar, abarca desde el naixament de la criatura, fins als 5 anys. Comprèn dues etapes dins del marc de l'escola: Maternal o Jardí de la Infància i Parvulari. Es totalment voluntària.

La dita educació comprèn 4 punts importants:

1er. Es el pas entre família i escola. Es una situació nova per el nen, que vol una cura especial, ja que el petit s'adaptà amb dificultat als canvis. Es troba entre dues societats ben marcades: família i escola.

En la família el nen respira seguretat, amor, espontaneïtat. En l'escola hi troba ordre i disciplina. Per tant, hem d'armonitzar: família-escola, amor-ordre, espontaneïtat-disciplina.

2on. Tant la família com l'escola han de procurar que el nen se senti feliç; per aconseguir això, no podem exigir res que ~~SOBREPASSI LA CAPACITAT I POSSIBILITATS~~ d'aquest. Forçant qualsevol aprenentatge podem defraudar-lo i aquests signes poden deixar relleu per tota la vida.

3er. L'educació preescolar deu crear en el nen, un mitjà ric, ple d'alegria, deixant que se senti ben lliure on el seu petit món. El seu desenvolupament normal ha d'ésser a través del joc. Procurem-li doncs aquells joguets que més s'adaptin als seus instints, per arribar a formar la seva personalitat, domini, etc.

4art. L'educació preescolar ha de crear en el nen, hàbits de higiene, d'ordre, de disciplina, d'observació, d'atenció, reflexió i expressió.

D'una educació preescolar bona, obtindrem una gran preparació per començar l'Ensenyament General Bàsic. Això sí que deu preocupar als pares. Quan arribats a n'aquest punt es troben dificultats d'aprenentatge, juntament amb els pares, mestres, psicòlegs i metges, avui es troba la solució.

Acabo dient: Si els pares contradeixen els mestres es fatal per els seus fills.

QUADRE D'HONOR

Josep Gaya   i   Miquel Caballero

Felicitats per la vostre honradesa

P A R E S   I   M E S T R E S

Si hi ha un temps molt important a la vida és aquest el que es dedica a la formació dels nens i joves, a l'educació.

Educar és guiar, dirigir, cuidar. Guiar sense que el guiat pugui creure mai que és una impossició el guiatje. Dirigir cap a una direcció que s'ha d'intentar que el guiat la desitja ja. Cuidar a fi que l'ós ni ningú pugui reduir al no res l'esforç que emprem i que ha de servir a l'educat.

De l'esforç dedicat a l'educació en depèn el resultat.

Mirem, però, a qui interessa l'educació.

En primer lloc als pares que en són els més directament interessats i a qui està encomanada la primera part, durant els anys primers de l'infantesa.

En segon lloc als mestres que són continuadors de l'obra dels pares, per llei natural quan els pares no estan prou capacitats o per comoditat quan estant-ne capacitats els és més fàcil encomanar-ho als mestres.

I en un lloc que les més de les vegades és considerat secundari, però que resulta sempre primeríssim per les conseqüències que poden deduir-s en sempre, a la Societat.

Prescindim de la capacitat d'uns i altres i anem a fixar la nostra atenció en els que considerem interessats en primer i segon lloc: pares i mestres.

Per raó natural els pares han d'èsser els primers educadors. Ells són els qui reben primer el que acaba de néixer. I d'ells enindrà les primeres impressions que quedaran a la memòria de l'infantó (amb més o menys rollon) sempre. Quan menys hi pensi sortiran els records de quan era petit, encara que ja semblés que estaven borrats.

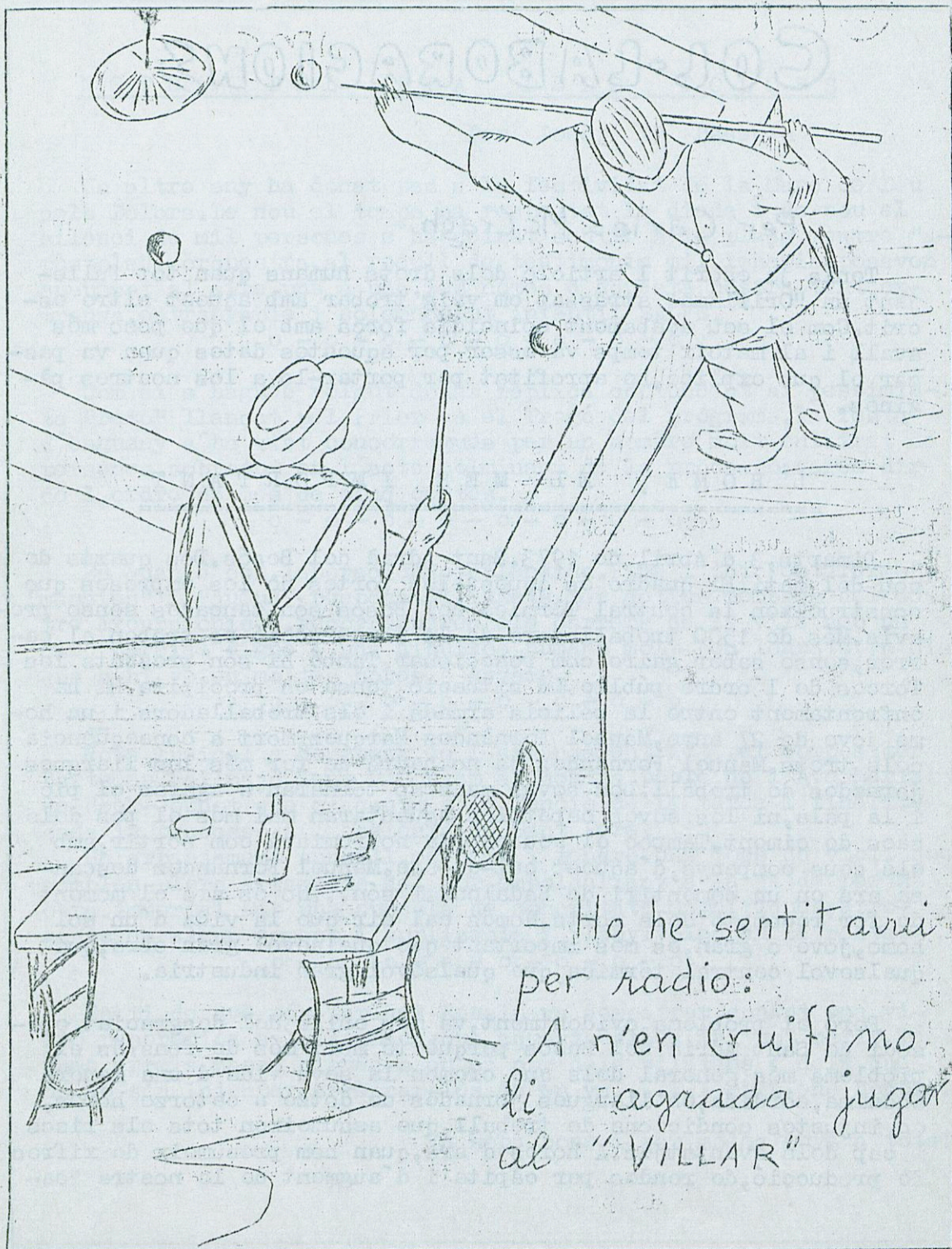
I quan dels pares passi l'infant al mestre sobre les impressions rebudes dels pares conensarà a rebre les dels mestres.

Convé, doncs, que unes i altres impressions no siguin contradictòries perquè si ho fossin no hi hauria obra positiva en la educació, no en quedaria res.

Convé que pares i mestres s'ajudin, es complementin. Convé que l'infant (nena o nen) vegi que no hi ha contradicció entre la influència de la família i la de l'escola.

Es de mal't dir quina influència en sortiria vencedora de la lluita. Però és que no n'hi ha d'haver de vencedors i vençuts. Adues han de formar l'individu. Per a això hi ha necessitat d'un contacte permanent entre pares i mestres. Si l'infant passa

- Ho he sentit avui
per radio:
- A n'en Cruiff no
li agrada jugar
al "VILLAR"

COL-LABORACIONS

Per Carles McCragh

Tonia ja escrit l'article dels drets humans quan tot fullejant un "Oriflama" atrassat em vaig trobar amb aquest altre escrit. Com el seu acabament coincidí força amb el que poso més avall i al mateix temps va ésser per aquestes dates quan va passar el que explica, he aprofitat per portar-lo a les nostres pàgines.

L'HOME, EL MES IMPORTANT

=====

Dimarts, 3 d'Abril de 1973. Sant Adrià del Besòs. Dos quarts de nou del matí. El quadre és aquest: les portes de les empreses que construeixen la central Tèrmica del Besòs són tancades sense pre-avis. Més de 1500 treballadors de la construcció es troben al carrer, sense saber gaire com reaccionar. També hi són presents les forces de l'ordre públic. La situació, tensa es precipita. Hi ha enfrontament entre la policia armada i els treballadors i un home jove de 27 anys, Manuel Fernández Marquez, mort a conseqüència dels trets. Manuel Fernández ja no haurà de fer més les llargues jornades de treball. Les seves mans no tornaran a agafar el pic i la pala, ni les seves espatlles aguantaran mai més el pes dels sacs de ciment. Tampoc el seu cap ja no rumiarà com sortir, amb els seus companys, d'aquest cul-de-sac. Manuel Fernández descansa ara en un cementiri de Badalona. I són... No és ara el moment de fer recompte dels morts. Només cal dir que la vida d'un sol home, jove o gran, és més important que qualsevol gran obra, que qualsevol central tèrmica, que qualsevol gran industria.

Però el problema, evidentment, va més enllà del desgraciat episodi de Sant Adrià del Besòs perquè té molt més de fons: és el problema més general dels que cremen la seva vida d'una manera anònima, sòrdida, en llargues jornades de dotze a catorze hores, en injustes condicions de treball, que assumeixen tots els riscos i cap dels avantatjes. A hores d'ara, quan hom presumeix de xifres de producció, de rondes per càpita i d'augment de la nostra "ca-

NOTES DEL DIA DELS DOLORS

Per Josep Me Bassols

Un altre any ha donat pas a la festivitat de la Mare de Déu dels Dolors. De nou el temps ha respectat la diada i de nou el silenci de mil persones s'ha deixat sentir a la plaça mentre "apòstols" i orquestra, al recull de testimonis mil·lenaris, posaven suaument al aire, una a una, les notes d'aquesta nostra tant estranya, entranyable i solemnement infantil SALVE.

o - o - o - o - o - o - o - o - o

Com si s'hagués volgut donar rèplica contundent al pessimista "reto" llançat pel Prior en el Pregó del programa, la festa d'enguany s'ha vist concorreguda per un nombre molt enlairat de persones, sobretot en l'acte col·minant de la processó; varen dir de l'ordre de més de cinc centes.

o - o - o - o - o - o - o - o - o

En quan a col·laboracions, esplèndida. Fins i tot "estaferms", "manaies" i "jucus", responsabilitzats per actius membres del Centre Excursionista, recorregueren els carrers de la vila amb un aire marcial digne i uns dibuixos humans molt bon lograts, en els que s'hi veien moltes hores d'assaig.

o - o - o - o - o - o - o - o - o

Nota musical a destacar es l'arranjament fet pel compositor Bartomeu Vaillmajó, tant vinculat al nostra poble, de l'Ave Maria de Bach-Gounod que es canta a la funció de la tarda i finalitzada la processó, a l'església de Sant Pere.

Un arranjament senzill, melòdic i tendre. Uns tocs de violí que semblen plors arrancats del cor embolcallant a la ja de per sí obra immortal amb una aureola de sonoritats magnifiques; arrogants en algun moment i suplicants i planyívoles en la resta.

o - o - o - o - o - o - o - o - o

En fi, de què més parlar? Besalú va demostrar, donant una visió panoràmica a la jornada, que aquesta diada mai pot morir. Té unes arrels massa clavades en el cor dels vilatans i dols que no ho són. Intentar arrencar-les es en va.....I aixó ens honora.

En hora bona i per molts anys a tots!

LA PROCESSO DELS DOLORS..... SI ?...NO ?

=====

Una vegada més, com tantos altres, ha tingut lloc la processó dels Dolors a Besalú. Però, ens preguntem: quin significat té realment la processó? per què es fa?

Començem dient que si l'anomenem processó i es fa amb imatges sagrades, sembla que ha de tenir un caire religiós. Ara bé, no apareix molt clar que actualment tingui aquest sentit. Així no vol pas dir que part de la gent que hi assisteix no hi vagi moguda per un impuls religiós i cristià. Segur que n'hi han que hi fan acte de presència en aquest aspecte i que la processó no consisteix més que en una de les moltes manifestacions públiques que fan durant l'any de la seva fe. Ara, del que no es pot dubtar és de que molts hi assisteixen com a l'únic acte religiós de tot l'any; així sí, amb un ciri a la mà i un posat greu i solenne. Així no té res de religiós i sí molt de costum, tradició, compromís social i inclús ens atrevirem a afirmar que en alguns casos de superstició.

El que sí sembla ben clar és que la processó de Besalú - que té els seus valors -, com la majoria de les altres processons que es fan arreu del país, s'ha convertit en un espectacle folklòric i turístic, amb la seva propaganda, competència. Repetim que així no passa només al nostre poble, sino que és general. Llavors la qüestió que s'ens planteja és la de la conveniència de separar clarament l'aspecte religiós i el folklòric d'aquest espectacle que és la processó. La solució, creiem nosaltres, seria no intentar convertir-la realment en tots els seus aspectes en un acte religiós, car seria tasca inútil en el temps en que vivim, sino donar-li clarament el títol que ja té per la majoria: el d'una manifestació de la nostra riquesa tradicional, i deixar que el temps i la societat futura dictin la seva sort: si s'ha de mantenir es mantindrà i si ha de despareixer despareixerà. I a tots aquells - que suposem són una minoria - que assisteixen a la processó convençuts de la seva significació espiritual, no els sabrà greu que aquest acte prengui d'una manera oficial el caire que ja ha prè: el d'acte tradicional profà. I la Setmana Santa no quedarà pas limitada, car és rica i variada en les seves manifestacions litúrgiques per aquells cristians autèntics que vulguin viure amb serietat i profundament el Misteri que es celebra.

LA CORAL TAMBE ES VOL DEIXAR SENTIR

HAN PASSAT LES CAMELLES

Va ser la Nit de Pasqua, el dissabte de Glòria, quan la Coral va tornar a sortir a escampar pels carrers de Besalú los seus cançons del recital de CAMELLES. El repertori fou:

- Bona Nit : Tradicional caramellona
- El cant dels Ocells : Popular catalana
- La Vall del Riu Vermell : negre espiritual
- Quan ve la primavera : tradicional caramellona
- Cançó de l'alegria : Beethoven (arranjament de la Coral)
- La Guitarra : Serrat (arranjament de la Coral)
- La Golondrina : del folklore sud-americà.
- Jorn de Pasqua : tradicional caramellona
- La Mar de Déu : popular catalana
- Bona Nit Tinguu : B.Vallmajó (tradicional caramellona).

Força gent a escoltar-nos, que es va traduir en unos 3.500 pessetes de cistella.

HIMNE A LA SENYERA DEL C.D.BESALU

Aquest es l'homenatge, modest homenatge com modesta és la Coral, que volem tributar al nostra C.D.BESALU.

La Coral ha compost (lletra i música per cantar a quatre veus) un Himne a la Senyera del Club i l'està assajant per tal de poder-lo estrenar, bon dignament, quan arribi l'oportunitat.

Aprofitem per enviar, des d'aquesta nostra pàgina, a directius, junta i jugadors la nostra més sincera felicitació per la campanya realitzada en la present temporada i el desig de que aquesta sigui l'inici d'una llarga època en que els titulars de los cròniques puguin anar dient lo que llogiem en el diari d'altre dia: " El mejor equipo que ha pasado por este campo".

LA CORAL

EL MONESTIR BENEDICTI DE SANT PERE DE BESALU

En el mes d'Octubre de 1421 el Monestir i els seus molins i hortes sofriren importants pèrdues per la crescuda del Fluvià, que arribà a passar dos pans sobre el pont del camí de Girona.

No refets encara de tal flagoll als anys 1427 i 1428 es registraren els espantosos terratrèmols que deixaren les comarques del comtat cobertes de runes i de cadàvers.

Per el mes de Maig de 1427, la sotragada fou tant violenta que destruí, gairebé, les poblacions d'Olot, Santa Pau i Castollfullit. L'Abadia i la vila perdoren cases i moradors.

En 1436, fou nomenat abat Antoni de Vilardell, qui assegurà la propietat del Priorat de Flix, posà la campana grossa i fou Abat-President de la Província Tarraconense.

La guerra del Remences portà a la casa Abaciall dissorts i runes. L'Abat Vilardell fou considerat rebel, empresonat i no recobrà la llibertat fins poc abans de la seva mort.

De 1466 a 1555 passaren uns anys de pobresa i sofriment (devia ésser l'època en que el burro de l'abat morí quan ja estava acostumat a no menjar); però la Providència envià un famós abat anomenat Tormo, Reformà les propietats, reconstruí el Cenobi i l'Abadia tornà a la puixança d'abans.

El Papa, veient que tants monestirs no podien tenir un viure decorós, reuní molts d'ells en un sol lloc i Besalú centrelitzà el de Sant Quirze de Colera i de Sant Llorenç del Mont.

Del 1601 al 1789 l'Abadia seguí els temps gloriosos de l'abat Tormo, enriquint el guardarrobes i posant les relíquies dels Sants Màrtirs en llocs de relleu. L'abat Garraver, reconstruí de nou el Monestir, en aquest període.

Es segur que fou en aquest temps que s'edificaren les cases que formen avui el Prat de Sant Pere, menys al Sud, que l'Abadia arribava prop del jardí de la casa de Ferré (avui del Pozo) i molt endavant de can Coll. Aquests terrenys eren fora muralles i propietat de la Comunitat, en la major part.

La revolució francesa, la invasió napoleònica i la Constitució de Càdiz, anaren minant la vida del Cenobi. L'últim abat de Besalú fou Melcior de Rocabrana i Taverner. Prengué possessió als 35 anys i suportà tot el pes d'aquests flagells, morint uns mesos abans d'aplicar la llei d'amortització, per la qual l'Estat es quedava els bens de l'Església.

L'any 1843, l'Ajuntament de Besalú, seguint l'exemple dels altres pobles, demanà i obtingué del Govern, en motiu d'utilitat pública, la cessió de l'església de Sant Pere i la casa Abaciall.

Així va acabar, després de vuit segles i mig d'existència la gran Abadia Benedictina fundada per el Comte-Bisbe Miró i enriquida per l'il·lustre Bernat de Tallaforno.

pacitat econòmica", cal que recordem que encara hi ha persones, (com, per exemple, molts treballadors de la construcció), que no saben què és un contracte de treball, que no tenen representants sindicals, que no tenen assegurances fixes o que viuen en la constant precarietat de la dependència d'un prestador. Això, (sense comptar, després, el panorama que els presenta la nostra anomenada societat de consum amb els seus pisos de paper, les lletres i les angoixes de final de mes), és la llenya seca més apta perquè el foc s'encengui, perquè els problemes esclatin amb tota la sova dramàtica i irreversible intensitat.

El cardenal-arqubisbe de Barcelona en la seva declaració pastoral sobre els fets, ens ha recordat que "certs enfrontaments i violències podrien ser estalviades si les reformes necessàries arribessin a temps", "que la justícia és una condició includible per a la pau" i també que "hi ha situacions injustes que oprimeixen i impedeixen el lliure exercici dels drets més elementals". Les paraules del cardenal-arqubisbe, creiem que són un vàlid instrument per a la reflexió; però per a una reflexió que vagi més enllà dels fets concrets, malgrat tota la càrrega emotiva que aquests porten al seu damunt. Creiem que fer-ho és un acte de civisme indefugible.

Article tret de la revista "ORIFLAMA"

o - o - o - o - o - o -

El darrer any de 1.973 va commemorar el vint-i-cinqué Aniversari de la Declaració Universal dels Drets de l'Home. Aquets són els Drets Humans, Fonamentals, que té cada persona per el sol fet de ser-ho. Drets que van amb l'home; comencen en el seu naixement i no el deixen fins a la mort. Drets que són, (o millor; haurien d'ésser), intocables, i que paradoxalment, avui per avui, són violats un darrera l'altre. Drets que tenim(?) tú que llegeixes i jo que escric i que fan que només amb ells ens poguem considerar persones. I aquets drets, a la teoria acceptats per la majoria dels països del món, a la pràctica són molts pocs els que els porten a terme. Quasi cap. I quan a un home se li treu un dret d'aquets, per a recuperar-lo, (i és molt trist dir-ho), molts de cops no li queda mes camí que la violència.

Es per això que crec que sense respectar aquets drets no

pot haver-hi pau, doncs si a un home se li treuen uns drets seus, i per lo tant es fa violència contra ell, aquest home, si és home, els ha de recuperar, i fins ara, per tot el món, desgraciadament es va demostrant que això no s'aconsegueix precisament amb flors. Posem exemples?... No hom de pensar gaire... l'Ulster, Brasil, Grècia, Xilo, Argentina, la mateixa Rússia, els E.E.U.U..... Soria inacabable.

Aquesta és la principal raó de què avui no hi hagi pau en el món: el no respectar per part dels poders polítics dels països els drets que tenen els seus súbdits, els ciutadans, uns drets que els hi han tret invocant abstractes i falses idees d'ordre i pau. I que no sols no els respecten, sino que, a més a més, qui els posa a la pràctica és castigat. Llavors, a l'home, sols i hi queden dos camins: o acceptar la situació amb covardia i conformisme, callant, i llavors no és un home, sino un sotmès, o lluitar per lo que es seu i l'hi han tret, posant en joc lliure seguretat i comeditat, ja que es posa també fora de la llei, encara que no fora de la justícia. Aquest home que lluita amb tota la raó contra una llei injusta, s'el denomina violent, subversiu, delinqüent, quan l'únic que és, es una persona que ha tingut prou nassos i dignitat com per a demanar lo seu i cridar i injustícia. Això caldria que tots ho compreguem.

Possom, per aclarar, un cas de llei injusta?... Per exemple: l'article 13-1 dels Drets Fonamentals que diu: "Tota persona té dret a circular lliurement i a escollir la seva residència en el territori d'un Estat". Però, si anéssim a Sud-Africa veuríem que els negres no tenen aquest dret: tenen llocs determinats per a viure, passejar, per anar, (ghettos), totalment separats dels blancs, i no acceptar això es posar-se en un gran perill i fora de la llei. Aquesta llei arbitrària que viola aquest dret humà del negre és una llei injusta, i per tant inacceptable.

Aquest es un cas. Un cas concret. Però no l'únic. Tots els articles, (són 30), han sigut i són ignorats per governs i governs. Només cal llegir-los i pensar si es porten a la pràctica o no. Però ja vos dic per ondevant que el panorama es desolador.

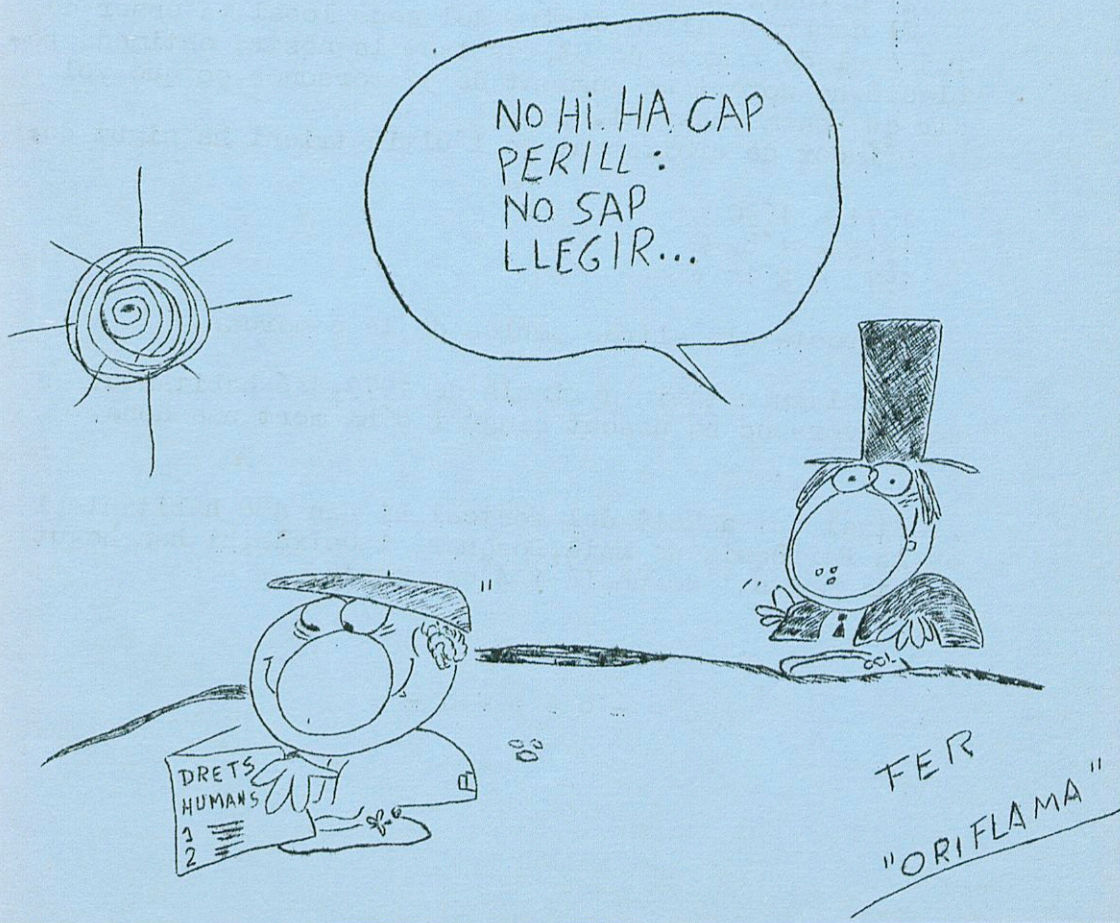
I com una premonició d'aquesta impossibilitat de l'existència de la pau, en 1.973 van marxar tres homes que van posar la seva vida i el seu art al servei d'olla. Tres PAUS mundials, i els tres lligats amb el nostre país: Pau Cassals, Pau Neruda i Pau

Picasso. Tres artistes, tres amants de la PAU, (no la confonguem mai amb la covardia o el conformisme), i de la llibertat, que s'han anat d'un món on no n'hi havia.

L'any passat es va commemorar en tot el món el 25 Aniversari dels Drets Humans, els 25 anys que fa que es van reconèixer uns drets com essencials, però que encara és l'hora que es tenen que aplicar. O sigui, es va commemorar els 25 anys de burla, els 25 anys d'injustícia, 25 anys d'arbitrarietats.....I nosaltres, aquí.....sentats.....llegint.

Carles Mc Cragh

MOVIMENT DEMOGRAFIC DE LA COMARCA DE BESALU
=====

(de l'1 de Gener fins el 30 de Març)

El dia primer de Gener de 1974, Besalú tenia 1919 habitants. D'ençà d'aquell dia hi han hagut 7 naixements i desgraciadament s'han mort 5 persones.

També cal dir que s'han celebrat 3 matrimonis.

Referent als aconteixements ciutadans de l'any 1973, són els següents:

27 naixements.

21 defuncions

El nombre d'altres dintre del cens local va éssor de 105 i el de baixes de 53, per tant la nostra estimada població ha sofert un augment de 52 persones, ço que vol dir que anem endavant.

L'índex de creixement en l'últim trieni ha sigut de:

1971 = 1'90 %

1972 = 1'82 %

1973 = 2'18 %

Respecte als altres pobles de la comarca:

Argolaguer tenia a finals de 1973, 446 habitants. Des de llavors no ha nascut ningú i s'ha mort una dona.

Finalment a Maià del Montcal, hi han 488 habitants; i on la Parròquia de Maià, Dosquers i Caixàs, hi han hagut 3 naixements 1 defunció i 4 casaments.

o - o - o - o - o